

Проповед на Неделя на всички български светии

Братя и сестри,

Да поменем в молитвен трепет и възторг светиите на многострадалното ни отечество – за това ни призовава Църквата днес. Да въздигнем сърцата си с упованието, че имаме силни застъпници пред Божия престол, които не спират да се молят за нас, грешните и окаяни наследници на безценното духовно съкровище на православната вяра. Да се съкрушим пред подвига на десетките, стотиците – повечето за нас неизвестни, богоносни съсъди, просияли като слънца във вечния ден на Божието Царство. Да се преклоним пред благодатния живот на нашите съотечественици, достигнали святост, на всички българи-светии, всички онези, които са напоили тази земя с покаяни създи и тук са отпечатали поклоните на истинското благочестие и тук са отправяли своите жарки молитви.

Мнозина могат само да мечтаят да имат толкова славни предци, да имат земя, напоена с кръвта на мъченици от най-ранно време, родина, на която са проповядвали непосредствено ученици на апостолите, като свети Ерм, благовестника на Пловдив, отечество, поело скъпоценната в Божиите очи кръв на свети Емилиан Доростолски, свети Терапонт Софийски, свети Зосима Созополски, а също и българския княз свети Боян-Енравота и мнозина други, често напълно неизвестни за наш срам.

Тук - в Мизия, Хераклея и морските ни градове са ранните епископски центрове, нашата земя е християнска далеч преди официалното покръстване през 9 век. Древните ни църкви в Перперикон и навсякъде в Родопите свидетелстват за покръстване още през 4 век, по времето на свети Никита Ремесиански, благовествал на траките-езичници.

Да бъдем благодарни, че макар и недостойни, стъпваме по следите на многовековна свещена история. Да погледнем с духовните си очи и да видим светлия сонм на нашите светии. Ето царете ни – покръстителят свети Борис, неговият внук – кроткият, миролюбив свети цар Петър; великите постници – свети Иван Рилски, родоначалникът на монашеството ни, света Петка Българска, свети Димитрий Бесарбовски, свети Ромил Видински; епископите ни, интелектуалците ни, с молитва и перо, достигнали богомъдрост - светите братя Кирил и Методий и техните ученици; свети патриарх Евтимий, свети Теодосий Търновски, свети патриарх Йоаким, свети Киприян, който отива в Русия и става Московски патриарх – всички тези светители дали в готов вид богослужебната и цялостната религиозна литература на приелите 2 века по-късно Христа, наши православни братя от Русия.

Да прославим новомъчениците – свети Георги Софийски Нови, свети Николай Софийски, свети Висарион Смолянски, света Злата Мъгленска, свети Трендафил Старозагорски, свети Дамаскин Габровски, свети Онуфрий Габровски, баташките мъченици (и новоселски), и стотиците, неизвестни нам, но дръзновено предстоящи с оръдията на своето мъченичество пред Престола на Всевишния, увенчани с неувяхащите венци на славата, посрамили агарянското безчестие.

Да се помолим и на неканонизираните ни светии, , мъченици от по-старо и по-ново време, които са голямо, голямо множество. Да се помолим на онези, които

се украсиха със своята кръв заради Христа по време на атеистичния режим в лагери и затвори, като брат Йорданчо .....

Да се помолим и на светиите, просияли на нашата земя, свързани с нашия народ, тук отдали всичките си богоугодни трудове, като наскоро канонизирания свети Серафим Соболев, епископ Богучарски, Софийски чудотворец – едно истинско духовно украшение на сестрите църкви – руската и българската, на двата многострадални, неразривно свързани православни народи - руския и българския.

Нека сме благодарни, че сме наследници на богозрими светилници, люде, станали кандила с Божествен пламък, духовни лампади, осветили мрака на невежество, безбожие и най-диво езичество. Дано техните молитвени въздишки – на тях, последователите на Христа и достигнали богоуподобяване, дано техните въздишки да стигнат за застъпничеството за нас, за покриване на многото ни грехове.

Защото и днес сме затънали в езичество, безбожие, нерадение и незнание за Истината - не по-малко отколкото в най-злосчастните години на своята история.

И дори ние – Христовите, които се кичим с гордост със званието „християнин“, сме твърде невежи за собствената си духовна история, за нашите предци – българските свети и често не знаем не само житията, но дори и имената им.

Бог да ни помилва по тяхното застъпничество. И да прости нашето недостойнство. Амин.

2018 г